

2

ПЕРЕХРЕСТЯ

Червоний — колір крові. Колір небезпеки. Тобто якщо існує така річ, як інтуїція, я мав би всюди бачити червоне.

У понеділок я провів обід у шкільній бібліотеці, шукаючи історію дорожніх знаків. Тепер я був одержимий. Було б простіше просто відпустити все і ставитися до цього як до «однієї з тих речей», але я занадто впертий для такого.

Історія дорожніх знаків набагато цікавіша, ніж може спершу здатися. Очевидно, синій колір був обраний замість червоного з двох причин: по-перше, через занепокоєння щодо червоно-зеленої кольорової сліпоты, і по-друге, — тому що червоний дратує ссавців. Ось чому матадори демонструють червоні мулети бикам. Цей колір не змушує їх зупинятися, а навпаки — збуджує їх. Вважалося, що червоні ліхтарі та знаки викликають злість водіїв. Так, у 1954 році американське Керівництво з уніфікованих засобів контролю дорожнього руху прийняло синій як універсальний колір для знаку «Стоп». Єдине місце, де можна знайти червоні знаки зупинки, — це Гаваї, і то лише на дорогах, які належать приватним особам, бо за гавайським законодавством офіційні сині знаки дозволені лише на дорогах загального користування.

Усе це мало сенс і свою внутрішню логіку. Просто логіка ця, здавалося, виключала мене та світ, який я думав, що знаю.

Кеті спіймала мене за дослідженням під час обіду. Я їй сказав, що готую реферат про дорожні знаки.

— Весело, — сказала вона з сарказмом. — Це з якого предмету?

Це мене майже збентежило, і замість того, щоб кинути на неї тупий погляд «я-справді-не-думав-про-це», я бовкнув:

— Математика.

— Дорожні знаки для математики?

— Я... ну... детальна статистика дорожньо-транспортних пригод і те, як вони пов'язані з дорожніми знаками, — сказав я. Слава мені за те, що я спромігся бодай на якусь цілісну відповідь!

— Звучить цікавіше, ніж алгебра, — сказала вона.

І раптом мене охопило непереборне бажання довіритися їй. Можливо, це сталося тому, що ми з нею вже мали спільний, хоч і дурний секрет.

Коротка історія: коли я був у п'ятому класі, дорогою до школи я на своєму велосипеді наїхав на білку. Не розумію, як білка могла бути настільки повільною, щоб потрапити під колесо велосипеда, але так і було. Я зупинився й повернувся до неї, ще не усвідомлюючи, що новина про смерть на дорозі вже народилася. Коли я взяв її, тваринка була ще жива. Білка двічі відкрила й закрила рота, ніби під водою, хапаючи ротом повітря. Потім вона затремтіла і померла прямо в моїх руках. Ви можете подумати: «Велика справа, — тварини гинуть щодня». Але коли востаннє щось помирало просто у вас на руках? І не кажіть мені про полювання, бо це інше; там у вас одразу є намір убити. Але коли щось несподівано вмирає з вашої вини і дивиться на вас такими очима, ніби каже: «Що-в-біса-я-тобі-зробив-такого?» — це вражає вас непередбачуваним чином. Я раптом розплакався, розмовляючи з твариною, так, ніби вона все ще чує мене. «Вибач, вибач, — проскиглив я. — Я цього не хотів!» Тоді я подивився вгору, а там стояла Кеті й спостерігала за всім.

Я думав, що вона скаже щось кусюче, наприклад: «Що за чудовисько здатне вбити білочку?» А може, вона посміялася

б із мене через мою дуже некруту сльозливу реакцію. Але замість цього вона сказала: «Ми повинні її поховати».

Не «*ти*», а «*ми*». Одним словом, вона перетворила сумний одноосібний випадок на змову.

Ми поховали білку в безіменній могилі на сусідньому подвір'ї, де, як ми знали, у власників не було собаки, яка могла б її викопати. Ніхто з нас більше не говорив про це, але відтоді я відчував якийсь дивний зв'язок із Кеті. А все тому, що вона зловила мене на плачі через мертвого гризуна і нікому ніколи про це не сказала.

Тож, можливо, вона й тепер нікому не розповість. І, можливо, «я» могло б знову стати «ми», щоб я не почувався таким самотнім у цьому. Я підібрав для неї купу зображень синіх знаків зупинки.

— Може, це смішно, але я завжди думав, що знаки «Стоп» червоного кольору, — сказав я ненав'язливо.

Вона на мить подивилася на мене — не збентежена й не розгублена, а задумлива. Тоді вона відштовхнула мене вбік і взялася за комп'ютер, активно щось виклачуючи на клавіатурі. За кілька секунд вона показала мені фото сукні.

— Якийсь час тому в інтернеті точилися неабиякі баталії щодо кольорів цієї сукні. Якою вона тобі здається?

Це було досить очевидно. Мені стало цікаво, чи це якийсь трюк.

— Вона біла із золотими смугами, — сказав я їй.

— Ну... — Вона похитала головою. — Це не те, що бачу я. Коли я дивлюся на ту саму фотографію, то бачу блакитну сукню з чорними смугами.

Я подивився на світлину ще раз.

— Це божевільно. Ти жартуєш, правда?

— Ні. І це не тільки я. Тридцять відсотків людей бачать цю сукню так само, як я, і сімдесят — так, як ти. Справа в тому, що різні люди бачать світ по-різному... Тож, може, те, що для тебе синє, для інших — червоне.

Це було найутішніше пояснення. Я хотів подякувати їй за це, але відчув, що мені дуже швидко стане незручно, якщо я

висловлю той рівень емоцій, який насправді відчуваю, тому я просто сказав:

— Це має сенс.

Вона усміхнулася й пішла, задоволена тим, що розв'язала мою маленьку дилему. Я спостерігав за нею, потім озирнувся, щоб побачити, чи хтось іще дивиться на мене, глибоко вдихнув, видихнув і прийняв свідоме рішення відпустити все. У мене була купа інших справ, ніж застрягнути в розумовій загадці, яку годі було розгадати. Пояснення Кеті мало сенс або принаймні достатньо сенсу, щоб перестати чіплятися за цю тему. Але перед тим, як вийти з бібліотеки, я зупинив учня, який проходив повз.

— Агов, — сказав я. — Якого кольору твоя сорочка?

Він подивився на неї.

— Вона червона.

Я теж бачив, що вона червона.

Тренування того дня було важким. Так було завжди, але якими б виснажливими не були наші тренування, ігри мають певний рівень енергії, якої не можна досягти, просто тренуючись. Бачте, тренування — це проекція в майбутнє. Йдеться про те, щоб бути достатньо сильним і достатньо вправним, щоб мати змогу конкурувати. Але в грі ви живете моментом; все відчувається гостріше, кожна секунда на вагу золота. Іншими словами, хоча на тренуваннях я можу бити сильно, удари в день гри викликають зовсім інші відчуття. Відчуття, що змінює світ.

Тож у понеділок той силовий удар зі мною не повторився. Ні льоду в моїх жилах, ні втрати відчуття часу. Це була звичайна виснажлива практика. Але це бодай тимчасово прояснило мій розум, що вже було добре. Мені не потрібно було хвилюватися, чи є у мене якийсь дивний недіагностований дальтонізм, чи не втрачаю я часом розум...

Коли я прийшов додому, сталася нова драма. Мій брат Хантер випадково стер мій запис гри для «WarMonger 3», щоб створити новий для себе.

— Я не хотів, — бідкався він. — Я не зрозумів, що починаю гру поверх твоєї, поки не стало надто пізно.

Це може здатися мікроскопічно неважливим у великій картині світу, але на даний момент це було для мене великою справою. «WarMonger 3» для мене — це одна з тих ігор, на яку ви чекаєте роками, і вона настільки складна, що ви витрачаєте, можливо, шість місяців, намагаючись виграти. Я грав уже п'ятий місяць.

У грі є три слоти «збереження», два з яких уже були використані іншими кампаніями, які проводив Хантер. Коли ви намагаєтесь зберегти новий запис поверх існуючого файлу, система запитує: «Ви впевнені, що хочете стерти цей файл?» — і якщо ви натиснете «Так», вона блимає великим червоним знаком «Стоп» (чи тепер синім?) і пише великими літерами: «УВАГА! ЯКЩО ВИ ВИДАЛИТЕ ЦЕЙ ФАЙЛ, ЦЮ ДІЮ НЕ МОЖНА БУДЕ СКАСУВАТИ». Тож лише повний ідіот може випадково стерти його. І попри те, що я часто так називав Хантера, ідіотом він *не був*. Це означало, що він міг зробити це навмисно.

— Я завжди клацаю надто швидко, не читаючи, — випалив Хантер. — Ти сам завжди так про мене кажеш.

Коли він говорив, його обличчя розчервонілося, він тримався на відстані й упевнено стояв на підлозі, адже якби я кинувся на нього, йому довелося б швидко тікати. Я не міг зрозуміти, чи почервоніння на його обличчі було через злість на себе, чи від того, що він намагався змусити мене *думати*, що він злий на себе.

Моїм першим бажанням було стукнути його, але я стримався. Хантер був рівно на три роки молодший за мене. Саме так — у нас на двох один день народження і ніхто з нас цьому не радий, бо жоден не любить ділитися. У мене вже був стрибок росту, а в нього — ні, тож тепер я був значно більший за нього й мої удари могли завдати йому серйозної шкоди.

Моїм другим бажанням було стерти всі його файли, але потім я зрозумів, що він, можливо, передбачив це. Він міг уже покінчити з грою, і тоді моя відплата взагалі не матиме

ефекту. Він переміг і таємно радів, що цілковито обдунив мене та ще й маніпулював мною.

Вам може здатися, ніби я все вигадую, але якщо це так, то ви ніколи не зазнавали карколомних дій пасивно-агресивного брата.

Приклад: три місяці тому ми з друзями збиралися на концерт групи «Konnniption». Вони розпалися наступного дня після концерту, тож це був останній раз, коли хтось бачив виступ «Konnniption». І ваш покірний слуга примудрився загубити свій квиток. Зазвичай це не проблема — береш і роздруковуєш новий, чи не так? Але одна з ексцентричних «фішок» гурту полягала в тому, що вам потрібно було чекати в черзі до кас, щоб отримати фізичні квитки, — вони навмисне імітували повернення до ранніх днів рок-н-ролу. І мій квиток зник.

— У твоїй кімнаті такий безлад, як тут узагалі можна щось знайти? — забила ще один цвяшок у мою халепу мама.

Це правда, але раніше тут був не безлад, а просто ніщо порівняно з полем уламків, які залишилися по тому, як я, мов той торнадо, пронісся своєю кімнатою у пошуках дурнуватою аркушика паперу.

Хоч і без квитка, я все одно пішов зі своїми друзями, щоб пояснити суть проблеми на вході. Звісно, нікого моя історія не схвилювала, ніхто мені не повірив. Зрештою я провів цілу ніч, сидючи в машині, слухаючи свій список треків «Konnniption» і вдаючи, що я всередині і чую їх наживо.

Лише через тиждень мені спало на думку, що, можливо, я взагалі не губив той квиток.

Одного вечора, коли Хантер був у друга, я з дивним передчуттям провів значно менш руйнівний обшук його кімнати і знайшов його — квиток лежав у верхній шухляді його столу під якимись старими домашніми завданнями. Він навіть нормально не сховав його!

Я лютував, але коли він повернувся додому, мій гнів перетворився на сумне збентеження.

— Чому? — запитав я його. — Навіщо ти це зробив?

Спочатку він стверджував, що знайшов його після концерту, але навіть йому було зрозуміло, що ця історія не має крил, щоб злетіти. Тож нарешті Хантер почервонів і зі сльозами на очах сказав:

— Ти міг купити й мені квиток, але навіть не подумав запропонувати, правда? Я б заплатив своїми грошима.

— Тож ти зробив усе, щоб я не потрапив на концерт, бо ти, бачте, був злий?!

— Я збирався повернути його тобі, — наполягав він. — Я просто хотів тебе трохи злякати.

— То чому зрештою не віддав його?

Він втупився у підлогу.

— Пам'ятаєш, я прийшов поговорити з тобою, коли ти розносив свою кімнату? «Можливо, ти шукаєш не в тому місці», — сказав я і запитав, чи можу тобі допомогти.

Звісно, я пам'ятав це. Та в тут мить я вже був настільки розбурханий, що звелів йому забиратися геть. А коли він не послухався, я кинув у нього запліснявілий бутерброд. І тоді він пішов.

— Я збирався кинути квиток за твій стіл, потім відсунути його і дозволити тобі знайти той папірчик, — сказав він мені. — Але ти не захотів моєї допомоги, тож і не отримав її.

Звичайно, нічого з цього не виправдовувало його вчинку.

— Присягаюся, Хантере, іноді мені здається, що я зовсім тебе не знаю, — сказав я йому.

Його відповідь і досі змушує мене тремтіти.

— Не знаєш, — мовив він. — А ти хоч колись докладав зусиль, щоб пізнати мене?

Я не сказав мамі й татові про квиток. Такі речі залишаються між братами. Натомість я встановив на свої двері крадійський замок — із кодом, який ніхто не знав, крім мене. Це дало моїм батькам привід запідозрити мене у якихось сумнівних заняттях за зачиненими дверима, але якщо ваші батьки не параноїки, ви погано виконуєте свою роботу.

Річ у тім, що ніхто ніколи цілковито не довіряє своїм братам і сестрам — це нормально, — але ви довіряєте їм

прикривати вашу спину, коли це справді важливо. У нас із Хантером навіть цього не було.

Отже, чи навмисно Хантер стер мій файл «WarMonger 3»? Це ви мені скажіть.

— Ти можеш скористатися одним із моїх файлів, — запропонував він, фактично жодного разу не сказавши слова «мені шкода» протягом усього свого вибачення. — На жодному з них я не просунувся так далеко, як ти, але це краще, ніж нічого.

Наразі я все ще відчував втрату, думаючи про весь той даремно витрачений час, який мені тепер доведеться надолужувати. Але я думав про Хантера і про те, як він грає зі мною. Так само він грав у шашки, коли був маленьким — крав фігури з дошки, коли я не дивився. Єдиний спосіб перемогти його — це просто піти й відмовити йому в перемозі. Тож я глибоко вдихнув і проковтнув гнів.

— Не хвилюйся, — сказав я йому. — Я все одно не дуже любив цю гру.

Він чекав від мене бурі; моя відповідь збентежила його.

— Але... але ти сказав, що «WarMonger 3» кращий за перші два разом узяті.

Я знизав плечима.

— Я? Не пам'ятаю такого.

Тоді я вийшов із кімнати й не озирався на нього, боячись, що він може прочитати якісь справжні почуття на моєму обличчі.

Мені хотілося запитати: *«Як ти став таким, Хантере?»* — але я так і не зробив цього. Можливо, це в нього від тата, який, здавалося, завжди отримував задоволення від продажу непотрібних автозапчастин за завищеними цінами. Або, можливо, від мами — торік її неабияк схвилювала різдвяна хуртовина, тому що вона означала, що велика дорога відпустки наших сусідів на Карибах — така, яку ми ніколи не могли собі дозволити — тепер перетворилася на велику дорогу серію скасованих авіарейсів.

Не те щоб я сам був ідеальний — упевнений, у мені купа поганих рис від батьків, — але отримувати задоволення від нещастя інших точно не одна з них, якщо тільки не рахувати приниження команди суперника.

Хоча втрата віртуального ігрового світу була неважливою, це все одно дошкуляло. Мені було потрібне щось, щоб міцніше закріпитися в моєму реальному світі. Трохи комфортної їжі для душі, а також для шлунка.

Існувало постійне правило: щоразу, коли мама Лео готувала її фірмові макарони з сиром та лобстером, мене запрошували. Я ніколи не почувався винним, коли їв багато, тому що, за словами місіс Джонсон, це було не так шикарно, як звучало. Мішком замороженого м'яса омарів із «Costco» можна було нагодувати сім'ю з чотирьох осіб і одного голодного безкоштовного вантажника, і це коштувало менше, ніж фастфуд.

— А ви знали, що омарів раніше їли бідні люди на північному сході? — сказав Лео за обідом. — Одного разу когось спало на думку продавати їх серед нью-йоркського бомонду, і раптом це стало їжею для багатих.

— Все залежить від сприйняття, — кивнув його батько.

Містер Джонсон був керівником маркетингової компанії, тому знав, про що говорить.

— Можна продавати навіть пташине лайно на тості, якщо всі побачать, що це їдять багаті люди.

— Тату, — скаржилася Анджела, — такі балачки не покращують наш апетит.

— Я просто кажу.

— Трохи менше говорити, трохи більше їсти, — сказала місіс Джонсон. — Сьогодні краще не залишати недоїдків, адже наш холодильник і так уже нагадує Тетріс, в якому скоро не залишиться місця для ще однієї фігури.

Після обіду ми з Лео спустилися до підвалу, де у них було щось типу «чоловічої печери»; Анджела завжди казала, як її

обурює той факт, що там немає місця для жінок, і погрожувала пофарбувати це місце в рожевий колір.

— Ти ж ненавидиш рожевий, — нагадував їй Лео.

— Нічого, я це переживу, — незмінно відповідала вона.

Понеділкова нічна гра вже почалася — «Кольти» проти «Ягуарів». Я взяв крісло й опустився в нього. Я думав, що зможу влаштуватися тут у своїй зоні комфорту, але деякі речі знаходять вас, де б ви не намагалися сховатися.

— Почекай, що це за команда? — спитав я, показуючи на телевизор, де команда у фіолетовому готувалася до наступної гри.

— «Кольти», хто ж ще?

— Але «Кольти» сині. Сині з білим.

Лео кумедно подивився на мене.

— Ні, це «Джети» синьо-білі.

— Вони зелено-білі!

— То «Вікінги» зелено-білі.

Я підскочив на кріслі.

— Ні! «Вікінги» — фіолетові!

Я помітив, що у мене запаморочилося в голові, коли я стояв там, і зрозумів, що я занадто знервовано дихаю. Я закрив рота, ще міцніше заплющив очі й сів назад, сховавши голову руками. Коли я знову розліпив повіки, Лео витріщився на мене.

— Еше, ти в порядку?

Я був не в порядку, але й не міг пояснити це Лео. Наш дружній корабель був схожий на острівця нормальності в дедалі бурхливішому життєвому морі. Мені потрібна була ця нормальність, і я не хотів тягнути Лео у високі хвили. Тим часом він дивився на мене так, ніби я мав якесь серйозне ушкодження мозку. Це те, що лікарі називають «інсульт» — начебто. Можливо, з мозком усе гаразд, йому лише треба трішки допомоги.

— Це не те, про що ти думаєш, — відказав я йому. — Це не щось... фізичне.

— Я ніколи й не казав, що думаю саме так, — мовив він зі спокоєм, який здавався вимушеним, тому я теж змусив себе здаватися спокійним.

— Я в порядку, — запевнив я. — Просто заплутався і все. Для однієї людини зелений — це для іншої фіолетовий, ти знав про це?

Він усе ще дивився на мене, наче збирався запитати, про що я в біса говорю, але відступив, і ми обоє повернулися до спостереження за грою. Але там усе було не так. Ну, принаймні «Ягуари» були ще синьо-золотими, але кіт на їхніх шоломах дивився не в той бік. Потім, коли почалася реклама, Лео зменшив гучність.

— Пам'ятаєш, пару років тому Анджеला захворіла на мєнінгіт? — запитав він абсолютно несподівано.

— Так...

— Це нас усіх дуже сильно стривожило. Навіть коли їй стало краще, мої батьки були на межі, і я не міг спати. Я постійно думав про найдивніші речі. Кожна злива була ураганом. Коли дув вітер, це був торнадо. Я продовжував готуватися до найгіршого, і хоча воно так і не настало, я все ще готувався. Ми всі готувалися. Божевільно, чи не так?

— Ого... — сказав я. — Мені шкода, Лео. Я не знав.

— І тоді ми пішли до психолога. Вона сказала, що у нас ПТСР*. І вона допомогла нам це пережити. Найкраще, що ми коли-небудь робили.

Гру відновили, але він не посилив гучність.

— Еше, якщо щось ламає твою голову, говорити про це нормально. І якщо ти не можеш поговорити про це зі мною, це теж нормально, я це розумію. Тому, якщо хочеш, я можу дати тобі її номер.

Я поглянув на телевізор, не в змозі втримати його зоровий контакт.

— Дякую, Лео, — сказав я. — Можливо, після гри.

* Посттравматичний стресовий розлад — психічний розлад, різновид неврозу, що виникає внаслідок переживання однієї чи кількох подій, котрі ушкоджують психіку.